

ano, už jsme na cestě k vám

reportáž z předávání devíti nových strojů

jak to chodí při předávání strojů

pohledem servisních mechaniků

Předávání nových strojů patří mezi naše nejoblíbenější činnosti. Je s tím sice spojena spousta papírování, práce, zodpovědnosti a starostí, ale to je mnohonásobně vyváženo skvělými zážitky a emocemi, které nás při předávání potkávají. Napadlo nás, že se s vámi o tuto jedinečnou zkušenost podělíme. Požádali jsme proto naše servisní mechaniky - Romana Mužíka a Pavla Belana, aby nám reportážním způsobem popsali, co se jim během jedné předávací akce přihodilo, co si o tom mysleli a jak to prožívali. Jejich příběhy a postřehy byly natolik zajímavé, že jsme z nich sestavili tento obrazový a textový miniseriál. Ve své reportáži popisují průběh předávání devíti nových strojů. Čtyři stroje Reform Metrac H7 X jsme předávali státnímu podniku Povodí Labe, s. p. Hradec Králové a pět strojů Reform Metrac H7 RX jsme předávali podniku Národní dálničná společnost, a. s. Bratislava.

tak tyhle čtyři stroje budeme předávat

není to moc vidět, ale mluvím k Luboši Luxovi

poslední kontrola a leštění

a to jsem já, Roman Mužík

neboj se, já tu cestu znám, vím kam jedu

Luboš s Romanem se baví

Stroje jsme na kamion naložili už den před odjezdem. I tak jsem ale musel vstávat hrozně brzo ráno. Už ve čtyři jsem byl u Luboše a u Pavla, abych je vyzvedl z domova. Všichni byli z té zimy a tmy celí rozsypaní, takže rozhovor se v autě rozproudil až po dvaceti minutách. Myslím, že první promluvil Pavel, ale to až někdy za kulatákem u Vamberka.

Celou cestu lilo jako z konve a v Hradci nám nějaký pitoma nedal na křižovatce přednost. Hrklo ve mně jak ve starých hodinách. Na svačinu jsme se zastavili u OMV v Poděbradech. Dal jsem si gulášovou polévku. Docela ušla.

Na Povodí v Kostomlatech nad Labem jsme dorazili v osm ráno a šli jsme rovnou do kanceláře pana Řeháka. Měl to tam polepené samými plakáty z filmu Postřižiny. Teprve teď mi to došlo. My jsme vlastně přímo v místě, kde se ten slavný film natáčel. Říkal jsem si, že si to tam musím po předávání dobře prohlédnout.

Chvilí jsme museli čekat, než dorazí kamion se stroji. Pavel proto začal řešit papíry a my s Lubošem jsme se šli podívat, jak vypadají starší stroje, co tam od nás mají. Za chvíli ale kamion dorazil. Je to tam velmi rozsáhlý areál plný těžké mechanizace, vrata do dvora ale mají docela úzká, takže jsme museli ty dvě mašiny složit u místní hospody, která je kousek od areálu. Na dvoře na nás už čekalo asi deset lidí. Kromě pana Řeháka a Hyky z vedení, tam byli všichni budoucí řidiči a strojní mechanici. Bylo vidět, že se jim ty nové stroje líbí. Vyptávali se na všechno možné. S předáváním jsme byli hotoví asi za tři hodiny. S jejich hlavními řidiči jsme si vyměnili telefonní čísla. Zamávali nám a my jsme vyrazili do Brandýsa na další předávání.

Pokaždé, když přes Brandýs jedu, vzpomenu si na to, jak jsem tu byl na vojně. Byly to divoké časy. Všechny cesty tu znám nazpaměť. Tady zabloudit nemůžeme. Protože se přes historické centrum jet nesmí, vyložili jsme ten třetí dnešní Metrac u kasáren. Měli jsme hodinu volna, a tak jsme si zašli do místní hospody na oběd. Tam mě zase doběhly ty vzpomínky na vojnu.

Na místo jsme přijeli už rovnou ve stroji. Šéf střediska, pan Novák, si ten stroj očividně hned zamiloval. Jakmile si do něj sedl, už nás nechtěl pustit k volantu. Je to radost potkat se s takovými nadšenci. Na oplátku nám po skončení předávání ukázal jednu zajímavost. Právě vypouštěli plavební komoru. Dole v nádrži zůstalo asi tak půl metru vody, ve které se to hemžilo stovkami ryb. To jsem ještě nikdy neviděl.

takhle vypadá v celé své kráse i s obráčkem

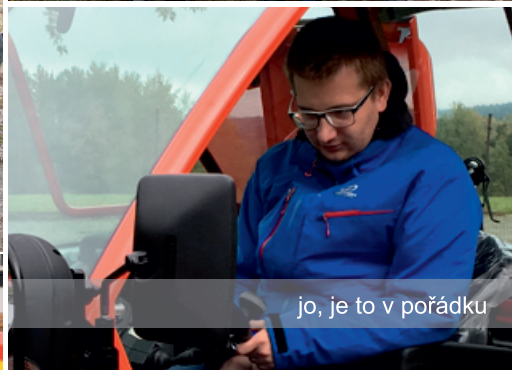
vlevo na motoru ještě před chvílí vyspávala kočka pana Janáčka

a jedeme si vyzkoušet rotační lištu

pánové Janáček, Paulus a Šimonka

jo, je to v pořádku

můj kolega Luboš Lux

Dnešní předávání má na starosti Luboš Lux. Pro Povodí Labe povežeme jeden Metrac na přehradu Hamry do Studnice u Hlinska. Na firmě jsme se sešli v sedm ráno. Stroj byl už předchozí den naložený na malý nákladák. Cesta byla na rozdíl od včerejška příjemná, vyjížděli jsme za světla a za dobrého počasí.

Do Studnice jsme dorazili s devátou hodinou. A čekala nás velká změna. Zatímco včera jsme byli v technickém areálu, který byl rozsáhlý a plný těžkých strojů, tady jsme se ocitli na malém statku ležícím u lesa. Bylo to tam opravdu malebné.

Privítal nás hrázny, pan Janáček, a spolu s ním se na nás přišlo podívat i několik jeho psů, koček a dalších domácích zvířat. Dostali jsme kafe a skvělou domácí buchtu. Chvilí jsme museli čekat na kamion. Cestou se totiž setkal s bouračkou, a tak měl oproti plánu malé zpoždění.

Když nákladák dorazil, pustili jsme se do práce. Šlo to rychle. Funkčnost stroje jsme panu Janáčkově ukazovali rovnou na statku. Byl z těch nových možností nadšený. Oči mu zářily jak svíčky na vánočním stromku. On totiž až doposud pracoval na osmnáct let staré mechanické mašině. Teď dostal plně vybavený stroj s ohromnou vzdušnou kabinou, klimatizací a hlavně s hydrostatickou převodovkou. Myslím, že si ten nový stroj bude docela slušně užívat.

Chvilí trvalo než jsme stroj předali i po dokumentační stránce, a tak jsme šli do chalupy. Když jsme se pak vrátili zpátky ke strojům, čekal na nás půvabný obrázek. Jedna z koček pana Janáčka zjistila, že je kapota nad motorem teplá, a tak se na ni šla prospat. Tipnul bych si, že se to nestalo poprvé. Prostě pohoda v chalupě na samotě u lesa.

Po cestě zpátky jsme se zastavili na oběd v motorestu Čertovina. Vařili docela dobře. Domů do Dlouhoňovic jsme pak přijeli někdy okolo půl druhé.

Za dva dny jsme hladce předali čtyři nové stroje. Daří se. Mám z toho opravdovou radost.

jedeme na Slovensko, budeme pracovat na dálnicích

společná fotka a úsměv pro média

před odjezdem z Dlouhoňovic

Tatry na dotek

a to jsem já Pavol Belan

Čtyřista padesát kilometrů před námi, a to jenom do první zastávky. Tak to bylo asi to první, na co jsem myslel, když jsem o půl třetí ráno vystrčil nohu z postele. Na firmě jsme se s Norbertem Havranem sešli o půl čtvrté ráno a vyrazili jsme na trasu Zemianská Olča - Behárovce.

Mířili jsme na středisko Národnej diaľničnej spoločnosti, kde máme za úkol předat první z nových Metraců. To středisko je novější, bylo postavené jen nedávno v souvislosti s nově vybudovaným úsekem dálnice. Nachází se blízko tunelu Branisko. Tenhle tunel je proslavený tím, že má zatím jen jeden tubus.

Cesta šla lépe, než jsme čekali. Na místo jsme dorazili už před osmou. Sotva jsme vjeli na dvůr, hned se k nám seběhlo plno dobrovolníků a zvědavců. Za chvíli nás přišel přivítat i hlavní mechanizátor střediska, pan Marcel Štreber a my se pustili do skládání a předávání. Šlo to všechno hladce. Tady už od nás jednu mašinu mají, takže už velmi dobře vědí co a jak. Asi po třech hodinách jsme si udělali závěrečnou fotku a vyrazili jsme na další štaci.

Zamířili jsme na dálniční středisko Mengusovce. To leží v těsné blízkosti Vysokých Tatier a já jsem se celou cestu jedním okem koukal na jejich reliéf. Je to nádherná krajina. Modrá obloha, ocelově šedé štíty a zelenohnědá země pod nimi. Středisko v Mengusovcích je také téměř nové. Do provozu bylo předané teprve vloni. Jeli jsme přesně po tom úseku dálnice, o který lidé z tohoto střediska pečují.

Protože zde od nás ještě žádný stroj neměli, mysleli jsme si, že nám předávání a hlavně zaškolování zabere hodně času. Ale nebylo to tak. Na místě nás obklopili velmi zkušenými řidiči, kteří si to seznamování s novým strojem vysloveně užívali. Bylo vidět, že jsou to zkušení profíci. Brali to s úsměvem. Asi za dvě hodiny jsme mohli na stroj umístit poslední samolepku a vyrazit dál.

Ten den nás ještě čekal přesun do Martina. Je to asi sto kilometrů, tedy hodina a půl jízdy. Zvládli jsme to bez průtahů. Ten den jsme se ale už do dalšího předávání nepouštěli. Pouze jsme stroj složili z kamionu. Pak jsme šli na hotel, kde jsme si dali večeři, pivo a dobrou noc. Byli jsme utahaní jak koťata. Mám pocit, že jsem usnul dříve, než jsem si přetáhl peřinu přes ramena.

při nastupování to bylo docela těsné

jsou to vždycky velké manévry

Reform Metrac H7 RX

chlapi, pustíme se do předávání

Stanislav Rezbárik

je to přece hezký pohled

ještě kousek a bude to dobrý

Probudili jsme se do pěkně zmrzlého rána. Na všem byla bílá jinovatka a pod botami to vrzalo. Na prozatimní středisko, to nové ještě není dostavěné, jsme dorazili v osm hodin. Stroj jsme měli připravený z předchozího dne, takže jsme se rovnou pustili do zaškolování sedmi řidičů.

Hlavní mechanizátor se jmenuje František Greguš. Je to velmi komunikativní a přátelský chlap. Když tak pozoroval, s jakým zájmem jeho podřízení přijímají nové informace, na co všechno se ptají, velmi si pochvaloval, jak dobrý pracovní tým se mu za ten krátký čas, co středisko funguje, podařilo sestavit. A byla to pravda.

Dal jsem se do řeči s Ondřejem Kubíkem, hlavním řidičem areálu. Kdysi pracoval jako řidič kombajnu. Velmi jsme si rozuměli. Je nepochybné, že ty jeho zkušenosti se zemědělskými stroji jsou velmi dobře přenositelné i na naše Reformy. Přesně věděl, co je a co není důležité, na co je potřeba dávat pozor.

Stroj i s jeho adaptéry jsme chtěli otestovat na uměle vytvořených svazích, které obepínají areál dálničního střediska. Zatím ale na nich jsou velké kameny, které teprve čekají na svůj odvoz. A tak jsme funkce stroje předvedli hezky na rovince před domy.

Další stroj jsme jeli předávat do Trenčína. Je tam pravděpodobně jedno z nejmenších dálničních středisek, které na Slovensku existuje. Z jedné strany jej totiž tísni dálnice a z druhé strany velký kopec.

Reformy na místo přivezl kamion jedoucí přímo z TopKarMoto. Ani ne za hodinu jsme byli tam. Přivítal nás Peter Pleva, hlavní mechanizátor střediska. Abylo to velmi milé setkání. Známe se totiž už dlouho. Tady v Trenčíně mají dva naše stroje, které jim léta pomáhám po servisní stránce udržovat. Jezdím sem hrozně rád. Jsou tu samí příjemní lidé.

Předávání se zúčastnilo celkem šest osob. Oba hlavní řidiči Peter Kukuča a Ján Ondruš, byli ze stroje nadšení. Bylo jisté, že po svých starých mašinách s mechanickou převodovkou dlouho tesknit nebudou.

Mezi tím odvezl kamion další Reform do Trnavy, kde jsme stroj ale pouze složili a vlastní předávání jsme měli domluvené až na následující den.

zázemí trnavského dálničního střediska

Miroslav Němec, Marián Franko, Stanislav Rezbárik, Peter Benedik a já

klíčky mám, papíry mám, tak to asi bude všechno

ještě kousek a je doma

tak vypadá správné předávání

cesta z kamiónu na valník

V osm jsme byli na místě v Trnavě a začali jsme netradičně skupinovým fotografováním. Hned potom jsme se ale pustili do předávání.

Se strojem bude nejvíc pracovat Stanislav Rezbárik. S Reformy má už patnáctiletou zkušenost, takže jeho zaškolování byla opravdu hračka. Člověk by čekal, že to předávání a vysvětlování nebude brát příliš vážně. Opak byl pravdou. A velmi mě to potěšilo. Pan Rezbárik byl velmi pozorný a vstřícný. Všechno jej zajímalo. S takovými lidmi se dobře dělá. A navíc, oni o své stroje skvěle pečují.

Za vedení společnosti se předávání zúčastnil vedoucí střediska Miroslav Němec. Když jsme se ve volné chvíli trochu zapovídali, zjistili jsme, že právě čeká narození vnoučete a že to vychází na stejný termín, jaký má stanovený naše ekonomka Ingrida. Kdo ví, třeba se obě setkají ve stejné porodnici. Život přináší samá překvapení.

Když jsme s předáváním končili, jel jsem nejkratší cestou domů. Kolega Norbert Havran si to namířil ještě do Bratislavy, kde na centrále Národnej diaľničnej spoločnosti odevzdal předávací dokumentaci.

Máme to pro tuto chvíli za sebou. Předali jsme pět nových strojů. Další předávání nás čeká ještě letos v prosinci. To ale budeme mít blízko. Bude to v Bratislavě.